

Dr. NAGY SÁNDOR

A magyar nép kialakulásának története (18.rész)

XX. - Egy érdekes történet a vogulista történetírók jellemző torzításában

Ezt azért írom meg, mert valóságos iskolapéldája a tudatos és szándékos történelemhamisításnak.

Jusztiniánusz kelet-római császár (Kr. u. 527-565) udvarában volt alkalmazásban, mint jegyző egy **Malalas János** nevű pap azért, hogy a birodalomban és a vele érintkező országokban történt fontosabb eseményeket a császári irodában vezetett évkönyvbe a történelmi hűségnek megfelelően lejegyezze. Ő, mint felelős évkönyvíró jegyezte fel a következő történetet. A kimmériai Boszporusz mellett lakó hunok királya, **Gród** a császár uralkodásának első évében Konstantinápolyba ment, s ott a keresztény hitre térve megkeresztelkedett. A császár volt a keresztapja, aki őt gazdagon megajándékozta és rábízta Boszporusz városának a védelmét. Az itt szereplő Boszporusz melletti tengerszoros az Azovi-tengert kötötte össze a Fekete-tengerrel. Gród otthon természetesen eldicsekedett a környezetének sikereiről. Azonban a testvére, **Mougel**, a papság és a katonaság ezt rosszállással vette tudomásul. Mikor azután még a hunok isteneinek arany és ezüst bálvány-szobrai is összetörték és Boszporuszban bizánci aranyakra cserélte be, kitört a palotafordulat, őt a papoktól felbőszített nép megölte és testvérét, Mougelt tette királlyá.

Ugyanezt a történetet megírta 300 év múlva egy **Theophanes** nevű görög történetíró is, ez adatait **Malalas** művéből írta ki. Azonban ő már a hun királynak, Gródnak a nevét meggörögösítette, s lett belőle **Gordas**, **Mougel** neve pedig görögösen **Muagerisre** változott.

Újabb 200 év múlva ugyanezt a történetet megírta egy **Kedrenos** nevű görög történetíró is, aki Theophanes könyvéből vette az adatait. Ő mindent szóról szóra vett át Theophanestól, csak a **Muagerist** nem találta elég görög hangzásúnak, tehát **Muagerasra** változtatta.

E három író közül melyik a hitelt érdemlő koronatanú? Kétségtelenül Malalas, a kortárs, aki a hun királynak és testvéreinek a nevét úgy írta le, ahogyan hun nyelven azt kiejtették. A másik kettő már önkényesen görög írásmód szerint jegyezte fel a hun neveket, tehát azokat eltorzította.

De éppen így torzítva, vagyis hamisan írva nagyon kapóra jött a két hun királynak a neve a vogulista történetíróknak, akik ahelyett, hogy lenyomozták volna ez utóbbi források hitelt érdemlő voltát – mint e sorok írója –, nekiestek a Muageris névnek és elkezdtek elemezni és magyarázni. **Szabó Károly** és **Thúry József** az ő nevében találták meg a magyarság névadó őst. Hóman Bálint szintén Muagerist tette meg az egész magyarság névadó ősenek, Gordas nevéből pedig **Ogorda-t** és **Onogorda-t** csinált, mert ő az *onogurok-tól* származtatta a honfoglaló magyarokat. **Németh Gyula** „A honfoglaló magyarság kialakulása” című könyvének a 176. oldalán pedig ezt írja: „A két szóban forgó király közül tehát az egyiket **Mougerisnek**, a másikat **Gordasznek** hívták. Az első **Magyerinek** hangzott, **Gordas** nevét **Ogurdának** olvasom, amely névhez a „da” becépező járult.” Nem tudom elhinni, hogy ezek közül a neves vogulista írók közül egyiknek se jutott volna eszébe utánanézni az eredeti forrásnak **Malalas** könyvében. Vagyis itt a történelmi igazságot szándékosan mellőzték, hogy a magyar népnek az erdőbűjő és az oláhigányok életszintjén élő voguloktól való származását bizonyíthassák. Minden nyelvészünk és történetírónk, **Németh Gyula** után, a szavak végéhez ragasztott „d” betűt becézőképzőnek minősíti. Pedig ez sohasem volt. Becézni annyit jelent, mint kicsinyíteni, az alapszó a latin „bos” – ennek a jelentése magyarul ökör, vagy tehén. Ha e szó tövéhez a „ce” magyar kicsinyítő képzőt hozzáragasztjuk, akkor lesz belőle „bece”, kis ökör, vagyis borjú. Dunántúlon még ma is bocinak, becének, vagy *beccének* nevezik a kisborjút.

A „d” képző azonban a szó alapjelentését nem ki-

csinyíti, hanem ellenkezőleg, felfokozza. Pld. Mogyoród nem egy árva mogyoróbokortól kaphatta a nevét, hanem egy erdőnyitől. Diód, Almád hasonlóképpen csak sok dió- és almafától kaphatta a nevét. Ugyanezt bizonyítják *Nyüved, Tinód, Ebed, Tyukod, Kölesd, Kányád, Szunyogd, Bogárd* stb. „d” képzős helyneveink. Névadásnál mindig a feltűnő, a sok lehetett és volt az érdekes, a megörökítendő!

Erre vonatkozólag van két félre nem magyarázható okleveles adatunk is. Az egyiket **IV. Béla** királyunk adta ki 1269-ben egy **Benedek** nevű hű emberének, amelyben Mogyoród (Munerod) nevű falut adományozott neki, amelyet az oklevél szerint Mogyorósnak (Muneros) 16; is hívtak. (Fej. IV. 3. 522.) A másikat **III. Endre** királyunk 1298-ban, Baas fiai részére adta ki. (W. V. 185.) Ebben Szárazd, Tolna megyei községet adományozta el ezeknek. Az oklevél ezt a községet szó szerint „Egenzárás”-nak írja. Ez pedig mai nyelvünkön *igen szárazat* jelent.

Letagadhatatlan tény tehát, hogy a „d” képző az alapszó jelentését nem kicsinyítette, hanem nagyította, vagyis fokozta. De **Németh Gyula** kitalálta a kicsinyítést és azóta valamennyi historikusunk és nyelvészünk kivétel nélkül utána mondta ezt a valótlan elnevezést.

Ti. egyetlen egy sem olvasta el az Árpád-kori Okmánytárunkat, mert különben ők is rájöttek volna arra az igazságra, amire e sorok írója. Foglalkoznom kell még okvetlenül **Padányi Viktor** egy idevágó megállapításával is, amely *Dentumagytaria* című könyvének 258. oldalán található, ahol is az Ogurda és Muager nevekről azt mondja, hogy tények. Pedig ahogyan kimutattam, egyáltalában nem tények, hanem vaskos tévedések, sőt talán tudatos hamisítások. Kár, hogy nem olvasta el ő sem *Malalas Chronographiáját*. Azt is írja itt, hogy népünk zöme a Tigris és az Eufrátesz forrásvidékéről, Évilat földjéről érkezett Meotiszba és onnan 170 évi erőgyűjtés után a Kárpátok ölébe. Tulajdonképpen ugyanazt állítja, amit e sorok írója, csak az időben és a szereplő nép nevében van köztünk nagy eltérés, mert ő Árpád hódító népét származtatja innen és ezt nevezi népünk zömének. **Pedig ez a zöm az volt, amely már ősidők óta, mint telepes nép szállta meg, foglalta el a Kárpát-medence területét, amelyikből nem Árpád hódító népe származott, hanem az őslakosság, a későbbi magyar nép alsó rétege, amelyet a Kárpát-medencében talált, hódított meg és tett szolgájává éppen Árpád hódító népe is.**

Hogy e két népelem közül melyik volt a zöm, azt pontosan megmondja az 1848. évben megállapított népszámlálás idevonatkozó pontos adata. Eszerint a nemesek, vagyis a hódító magyarság utódainak létszáma 539.350 lélek volt, a nem nemeseké, vagy is az őslakosság utódaié pedig 10.960.650 lélek volt. Melyik volt hát a zöm? Azután könyve 273. és 274. oldalán ezeket írja: „*Sok-sok meghajszolt szabír szegénylegényt nyelt el kimerült gebéjével együtt a csalóka semlyékek mélye, amíg a Meotis mocsárbirodalmának kacskaringós utait, menekülő vadakat követve kikapasztálták ezek a bujdosók. ... Csupa férfítársadalom a mocsarak mélyén. Előbb csak kisebb rablóbandákban, félig betyár, félig katona kötelekben küzdenek a fennmaradásért. Lovat, marhát a Don vidéki kazárcsordákból, ménesekből csaptak ki egy-egy hirtelen támadással maguknak, egyéb szükségleteiket a Krímbe eszközölt rabló kirándulásokon görög, örmény, gót meg zsidó kereskedők portékáiból raboltak össze, asszonyokat meg a kiterjedt mocsárvilág környékén visszamaradt kisebb-nagyobb alán maradványok telepeiről, stb.*”

Mindez így történhetett volna, ha annak a vidéknek a népe a nyulak társadalmához, nem pedig az emberfarkasokéhoz tartozott volna, ha az elrabolt leányoknak, asszonyoknak nem lettek volna szeretőik, vőlegényeik, férjeik, apáik, testvéreik. Ezt a mesét a rómaiakról már régen megírták. Bizony ott is csak mesének bizonyult. A „*Magyar nembeli Opos tépett kis csapatával megérkezett és személyében megjelent az egyetlen dolgot, ami a bujdosók világából még hiányzott, a széles látókörű, előkelő, tekintélyes vezér, a sok kisebb-nagyobb köteleket egy kézbe összemarkoló szervező. Ezzel a bujdosók tömege társadalommá, az általuk megszállott mocsárbirodalom egy ideig talán*

kazár keretben, támogatással, szövetségben, vagy fennhatóság alatt országgá vált. Dentumagytaria megszületett.”

Erre az írásra az a tárgyilagos megjegyzésem, hogy őt elfoglaltá tette saját elmélete, amely szerint a honfoglaló magyarság zöme szabir volt, s ezek pedig Szubartuból lettek kiűzve a gyilkos mohamedánok által s ezek az elárult szegénylegények csak rablóbandákká alakulhattak át a Meotis mocsarai között. Pedig a rablás nem társadalmi aléptípmény, fundamentum, mert minden társadalom létfeltétele, összefogó ereje a kölcsönösen és a társadalom minden tagjától végzett és megbecsült, azon kívül egyedül értékelt termelőmunka, s az így termelt javak érték szerinti békés kicserélése a szilárd jogbiztonság védelme alatt. A rablás lehet alapja egy rablóbandának, de nem egy dolgozó társadalmi együttesnek, mert a rabló csak rabolni tud mindenkitől. Azáltal pedig, hogy új főnök kerül az élre, még nem lesz a rablóbandából békés dolgozó társadalom, mert egy társadalmi rend megváltoztatásához, annak minden sejtjének, egész belső szerkezetének a megváltozása szükséges. De teljesen indokolatlan is ezeket a Kaukázus déli részéről az északi oldalra, a mocsárvilágba elbújtatni, ott ugyanis már kívül estek a mohamedánizmus kegyetlen üldözési körén, mert a Kaukázus gerincén túl, vagyis attól északra, a mohamedánizmus még átmeneti időre sem tudta a lábát megvetni. Ott egyetlen nép sem lett mohamedán vallású abban az időben. **Az érdekes éppen az, hogy az egyetlen átjárót, amely a Kaukázuson átvezetett, éppen azok a szabir-hunok tartották kezükben és őrizték már a VI. században, akikből Padányi a menekülteket származtatta.**

Malalas Chronographiájában megírta, hogy **Jusztinián** császár **Boa** szabir királynő szövetségét fejedelemi ajándékok mellett évi pénzjáradékkal is biztosította a maga részére, mert a perzsák is megakarták a maguk részére nyerni. Hogy a honfoglaló magyarok között voltak-e szabir eredetű nemzetségek, ki tudná azt felelősséggel és bizonyíthatóan állítani? A lehetőség kizárva nincs, nem is volt, mert azok az egymáshoz önként csatlakozó törzsek sokszor igen könnyen változtatták barátaikat és társaikat. Csak egy nagy érdek kötötte őket össze szorosabbra, ez az élet- és vagyonbiztonság volt. Ha ezt egy másik csoportosulásban előnyösebbnek ítélték, odahúzódtak. De igazán nem is látom indokolt értelmét a különböző találgatásoknak a honfoglaló magyarság népi összetételére, hadi szervezetére, foglalkozására és műveltségére nézve, mert kevés olyan nép van, amelynek múltjáról olyan régi, megbízható és bő értesítés maradt volna fenn, mint **Bíbor-**

banszületett Konstantin kelet-római császár könyvében a honfoglaló ősről. Ennek a műnek a szerzője maga a császár volt, aki tehát nevének tekintélyével is jótállt a könyvében megírt adatok hitelt érdemlő volta mellett. De magát a könyv anyagát azok a bizánci tudósok hozták össze és értékelték ki, akik mint jegyzők, a császári udvarban állandó alkalmazásban voltak, akik tehát hitelt érdemlő felelősséggel tartoztak a császárnak. Értesüléseiket ezek az udvari emberek sokféle forrásból meríthették. Ezek között álltak a diplomáciai jelentések és a birodalom környékét járó papok, akik a keresztény hitet terjesztették el, s mint ilyenek, minden népnek széles rétegével érintkeztek.

Azonkívül a Fekete-tenger felső vidékén lakó nomád népek és a birodalom közt állandósított követjárások is sok értékes értesülést adhattak. Volt egy igen elsőrendű közös érdeke úgy a bizánci császárságnak, mint ezeknek a népeknek, mégpedig az, hogy a mohamedánizmus terjedését a Kaukázus hegységénél megállítsák. Mert ellenkező esetben nemcsak Konstantinápoly jutott volna veszélybe, hanem ezeknek a nomád népeknek a biztos felvevő piacai is, a Fekete-tenger felletti városok is. Ezeknek a száma pedig már Kr. után a VI. században 30 és 40 között volt. Ezek a kölcsönös gazdasági kötelek pedig erősebb kapcsolatot jelentettek, mint a szimpátia szálai. A császároknak sok pénzbe került ez a barátság, de megértte, mert a birodalom léte, fennállása forgott veszélyben a perzsák és az arabok gyilkos támadásai következtében.

(folytatjuk)